

ΤΑ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ
ΤΗΣ
ΜΕΛΙΣΣΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΧΙΟΥ

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Τα χειρόγραφα της Μέλισσας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Χίου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Χίου
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-57-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Μαρία Χίου

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ
ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ

Εκδόσεις Έξιν

*Αθήνα,
1η Ιουλίου 1969*

*«Ήπια δυο φύλλα κέρασμα,
από του ποντικού το πέρασμα».*

Ο Φαίδων κρατούσε πάλι στα χέρια του εκείνο το σημείωμα που είχε βρει απρόσμενα μέσα στην αποθήκη των Αγγαλιανών. Ήταν ένα τλαιπωρημένο κομμάτι χαρτί, τσαλακωμένο σε κάθε άκρη του και λερωμένο με χώμα. Ο καθηγητής το είχε φυλάξει μέσα σε μια κρυφή θήκη του πορτοφολιού του με σκοπό να το επεξεργαστεί αργότερα, αλλά παραδόξως το είχε εντελώς ξεχάσει. Το θυμήθηκε ξανά, όταν η κυρία Ελπινίκη του 'κανε εκείνη την κουβέντα για τα ποντίκια, όμως και πάλι δίσταζε να το κοιτάξει αμέσως. Μέχρι που κάποια στιγμή ένιωσε πως δεν μπορούσε να διώχνει συνεχώς τη βασανιστική σκέψη ότι η σπιτονοικοκυρά του δεν του 'χε μιλήσει τυχαία. Η ηλικιωμένη γυναίκα του έδινε την εντύπωση πως κάτι ήξερε... Ή μήπως δεν ήξερε τίποτα και όλα αυτά δεν ήταν παρά μια ελεεινή σύμπτωση;

Ο Φαίδων κοιτούσε ξανά με προσοχή το ποίημα προσπαθώντας να καταλάβει. Μα τι να καταλάβει;

Όσο το διάβαζε και το ξαναδιάβαζε, τόσο ένιωθε έναν πνιγηρό κόμπο στον λαιμό. Οι εννέα λέξεις που το στόλιζαν, όλες τους γραμμένες με κόκκινο μελάνι, τον αναστάτωναν βαθιά. Από την πρώτη στιγμή που το βρήκε, πίσω από μια στοίβα με ξύλα, πίστεψε πως το είχε γράψει εκείνο το κορίτσι, και μάλιστα ότι το έκανε λίγα μόλις λεπτά προτού πεθάνει. Και το πίστεψε γιατί τα «φύλλα» αυτού του σύντομου, αλλόκοτου ποιήματος τρεμόπαιζαν σαν να τα φυσούσε αέρας και το «πέρασμα» σερνόταν, σημάδι πως αυτός που το έγραψε εκείνη την ώρα δυσκολευόταν πολύ. Αν ήταν πράγματι της Αναστασίας, ίσως να πονούσε... Μπορεί να υπέφερε πολύ... Ίσως πάλι να το έγραψε με μάτια κλειστά, γιατί ονειρευόταν ήδη ένα άλλο πέρασμα. Όχι αυτό του ποντικού που τρώει το φαρμάκι για να βγει στο φως, αλλά του ανθρώπου που προχωρά, έχοντας στον νου έναν σκοπό και στην καρδιά την αφοβία του θανάτου!

Ο καθηγητής δάκρυσε. Τι μπορεί, τελικά, να σήμαινε αυτό το ποίημα και τι στο διάολο είχε γίνει εκείνη τη νύχτα; Αχ, αυτή η αναθεματισμένη αμνησία έφταιγε! Ο ίδιος, εδώ και καιρό, ένιωθε σαν να είχε πέσει για ύπνο ένα βράδυ και, ξυπνώντας το επόμενο πρωί, ένα ποτάμι είχε πλημμυρίσει το μυαλό του. Όσα συνέβησαν τις ώρες που αυτοκτόνησε η Αναστασία, είχαν βουλιάξει εντελώς στον πυθμένα και όσα άλλα μισοθυμόταν, αχνοφαίνονταν κάτω από το νερό. Ο Φαίδων στην αρχή βρισκόταν σε πλήρη σύγχυση, κυρίως το διάστημα που παρέμενε στο νησί περιμένοντας την τέλε-

ση της κηδείας. Αργότερα, όταν συνήλθε κάπως, προσπάθησε να αρνηθεί αυτό που του είχε συμβεί και δεν το έλεγε σε κανέναν. Προφανώς γιατί φοβόταν να το σκαλίσει. Κι αν η μνήμη του επανερχόταν με κάποιον τρόπο και θυμόταν πράγματα που δεν ήθελε; Λες να είχε πάρει ο ίδιος τρεβετόλη και να είχε σκοτώσει την Αναστασία; Μα πώς; Πώς στην ευχή τη σκότωσε, αφού δεν υπήρχαν ίχνη βίας πάνω στο σώμα της; Άσε που οι τοξικολογικές εξετάσεις που την υπέβαλαν, έλεγαν καθαρά πως επρόκειτο για δηλητηρίαση. Ο Φαίδων κοίταξε πάλι το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του, νιώθοντας αυτή τη φορά όχι μόνο κόμπο στον λαιμό, αλλά και κάποια ψήγματα ελπίδας. Όχι, όχι, δεν μπορεί... Δεν την είχε σκοτώσει ο ίδιος. Εδώ το έλεγε καθαρά. Έλεγε: «ήπια». Άρα από μόνη της ήπια!

Ο καθηγητής δίπλωσε το χαρτί και το κράτησε βαθιά συλλογισμένος μέσα στις παλάμες του. Ίσως τούτο να μην το μάθαινε ποτέ. Ούτε αυτό, ούτε γιατί ένιωσε εκείνη την παράξενη παρόρμηση να μπει κρυφά μέσα στην αποθήκη ένα μόλις βράδυ μετά την κηδεία.

Ο Φαίδων αναστέναξε κι άνοιξε το πρώτο συρτάρι του κομοδίνου του με σκοπό να βάλει το χαρτάκι μέσα. Και τότε... τα είδε! Τα γράμματα του Ζηρόπουλου, αυτά που τον πληροφορούσαν για τις βαναυσότητες στο Βιετνάμ. Τα είχε πράγματι ξεχάσει και βρίσκονταν ακόμη εκεί. Όχι, όχι, καλό θα ήταν και οι συγκεκριμένες επιστολές να μην έπεφταν σε ξένα μάτια! Ο καθηγητής τις πήρε στα χέρια του και κοίταξε τριγύρω. Πού να τις έκρυβε, Χριστέ μου; Πού

να τις φύλαγε με ασφάλεια, μέχρι να τελείωνε αυτή η ιστορία;

Η ματιά του έπεσε στο κρεβάτι όπου κοιμόταν και άξαφνα του 'ρθε μια ιδέα, μια εντελώς κοινότοπη ιδέα. Σηκώθηκε όρθιος και με μια απότομη κίνηση ξέστρωσε τα κλινοσκεπάσματα. Έπειτα, πήρε ένα μαχαίρι, άνοιξε μια τρύπα στο στρώμα και αφαίρεσε από εκεί κάμποσα κουρέλια και βαμβάκια.

Ωραία! Καμιά φορά το απλό είναι και αυτό που δύσκολα φαντάζεται ο άλλος, σκέφτηκε και δίπλωσε τα γράμματα του Χρήστου. Εδώ μέσα θα είναι καλύτερα από ό,τι στο συρτάρι. Ο καθηγητής έδειχνε ιδιαίτερα ικανοποιημένος από την κρυψώνα που σκαρφίστηκε, τόσο που άνοιξε τον χαρτοφύλακά του και έβγαλε από εκεί όλες τις σημειώσεις, καθώς και την αυθεντική μαγνητική καρτέλα. *Θα φυλάξω τα πάντα εδώ, κι ας έχει ο Σωκράτης στα χέρια του αντίγραφο, συλλογίστηκε και, αφού έφτιαξε τα σεντόνια όπως ήταν πρωτύτερα, ξάπλωσε με τα ρούχα πάνω στο κρεβάτι.*

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ

Είναι τόσο αθώοι και ανιδιοτελείς;

Σάμος, 1968. Ο θάνατος της Αναστασίας αναστατώνει τη μικρή τοπική κοινωνία. Ήταν αυτοκτονία ή δολοφονία; Ή, με κάποιον παράδοξο τρόπο, και τα δύο; Τι σχέση έχει ο Νικόλας, ο αρραβωνιαστικός της, και γιατί τη βρήκε πρώτος εκείνο το μοιραίο ξημέρωμα;

Στο προσκήνιο επικρατούν συναισθηματικές εξάρσεις, ερωτικά διλήμματα και μοιραίες αποφάσεις. Όμως, ποιος μπόρεσε ποτέ να ξεφύγει από το ένοχο παρελθόν του; Ποιος έθαψε γεγονότα που η ζωή δεν έφερε, σε ανύποπτο χρόνο, στην επιφάνεια;

Όταν η αγάπη συγκρούεται με τη λογική και η φιλοδοξία με την ηθική, διαφορετικοί άνθρωποι που συνδέονται μεταξύ τους με έναν περίεργο τρόπο, καλούνται να επιλέξουν πώς θα πορευτούν. Και τότε στον διάβα τους συμπαρασύρουν αθώους και ένοχους...